

A szóda erejével

(1993, Géza) Géza eltökélte, hogy ezen a befutón ott kell lennie. Mind-egy, mi lesz, látni akarja ezt a Tour de France befutót. Ahogy a nagymenők kiszélesítik az utat. Egyedül nem öröm az öröm, úgy tervezte, hogy elviszi az őröt is. Együtt fogják ünnepelni a születésnapját. Pont aznap lesz a befutó. De ez pár évvel korábban történt. Jó pár évvel korábban. És közben kiderült néhány dolog. Armstrong hererákja. Armstrong csodálatos küzdelme. Ahogyan visszakapaszkodott. Armstrong csodálatos győzelmei. Aztán kiderült, hogy szódavízzel tényleg nem lehet felmenni az Alpok tetejére. Armstrong mindent elveszített. Még azt is, amit amúgy senki nem vehetett már el tőle. Elvették a győzelmeit. Elvették a díjait. Armstrongról kiderült, hogy csaló volt. Doppingolt. Ez egyébként nyilvánvaló volt, 1993-ban senki nem drukkolt volna Armstrongnak. Mindenki Induraint várta befutónak, neki aztán nem lehetett drukkolni. Ulrich vagy Pantani meg nem volt szimpatikus. Más kellett találni. A Kapucsínót választotta, vagyis Chiappuccit, csak eleinte sehogy nem tudta megjegyezni a nevét, azért mondott helyette kapucsínót. De mondhatott volna Túró Rudit is, mert igazi hegyimenő volt, nem nagyon engedte át másnak a pöttyös trikót. Annyira, de annyira drukkolt, hogy ne a csaló Armstrong nyerjen. Legalább egyszer. Legalább akkor, amikor ő ott van a befutón. Volt egyszerűen valami emberfeletti abban, ahogy ez az ember bírta a hegyeket. Öt csúcs! Öt csúcsra jutott fel zsinórban egymás után elsőként! A legmeredekebb emelkedőkön halszállkázni kellett. Halszállkázni, ezt a kifejezést Dóritól hallotta először, ezt bírta mondani arra, hogy cikcakkban mentek felfelé. Aki ezt kibírja, az egy állat, egy..., egy robot. És Gézát vonzották az ördögi kliensek. Most ötven évesen a fotel nyugalmából nézte a befutót. Kalimpált a lába, amikor Peter Sagan lába kipörgött, felszisszent egy jó kanyarnál, kiabált egy-egy különösen agresszív támadásnál. Luca ilyenkor mindig kicsit rosszállóan nézett, hogy minek ez, úgyse hallja senki. Luca nem értette ezt a szenvedélyt, tisztára olyan volt, mint az őrült focidrukkerek. Géza különben itt is a hegyimenőket szerette, mostanában talán a kolumbiaiakat, mert azok olyan izgága figurák, kiszámíthatatlanok, lesnek a lehetőségre, és lecsapnak, ha lehet. Azoknak aztán soha nem lóg a sarkuk, olyan, mint ha nem fáradnának el soha. Megvan bennük a gyilkos ösztön, magyarázta. Mondta is Lucának, hogy menjenek ki a befutóra, de Luca azt mondta, hogy bármikor mehetnek fölé Párizsba, de hogy ő biztos nem fog ott idióta versenyeken lógni, ahhoz neki drága az ideje. Bármit csinál inkább, koncertre megy, vagy csak rója az utcákat. Géza belátta, hogy

kényelmesebb akkor már otthonról nézni. Nincs lökdösődés, nincs hőség. És még a befutót is jobban látni.

Kicsit fájtnak különben Géza térdé, amit nem akart szóvá tenni, de baj lett ebből is, mert utána hetekig nem tudott szinte lábra állni. Luca csak gúnyolódott rajta, de ő érezte, hogy ez komoly. Hogy tényleg nem engedelmeskedik a teste. Hát, ilyen nem volt idáig. Hogy ez mi lehetett? Ahogy jött, elmúlt. És egyre több csontjáról tudta meg, hogy létezik. Egyre lehetetlenebb helyeken nyilallt bele a testébe valami, máskor meg éppen csak egy szúrás érzett, de folyamatosan. Volt, hogy szédült. Elragadta valami örvény, amelyben valósággal megsemmisült. Valahogy kirepítette a térből és időből. Volt, hogy fejfájás gyötörte napokig. Vagy minden látható ok nélkül kiverte a veríték. Szóval voltak veszteségek, mint azt elismerni volt kénytelen. Az arca, az arca pedig, amelyről mindig azt vallotta, hogy egy idő után minden ember felelős az arcáért, az úgy nézett róla vissza a fényképekről, hogy a legszívesebben eldobta volna a képet. Nem ismert magára. Aztán rájött arra, hogy ez voltaképpen akarát kérdése. Egyszerűen nem akarja a tényeket tudomásul venni. Hogy öregszik. Hogy valahogy minden olyan ernyedtt és petyhüdt lesz rajta. Nem tudott megbarátkozni ezzel az új arccal. Fogta egy régi fényképét, és elment egy cimborájához, aki plasztikai sebész volt, és akinek bízott a diszkréciójában. Megmutatta, milyen arcot szeretne, mintegy leadta a rendelést a szabászatra. Aztán kerestek kompromisszumot, mert mégsem lehet egészen mindent. Hogy Luca mit fog szólni ehhez, egyelőre nem volt kérdés, még nagyon új volt a kapcsolat. Géza szerint, ha az embernek 50 évesen ilyen fiatal barátnője van, akkor nem elég fiatalosnak lenni, hanem fiatalnak is kell látszani. Az viszont tény, hogy a lány nem ismerte meg három hét múlva, tiszta mázli, hogy volt nála kulcs, különben talán be sem engedti. Luca annyit mondott csak tapintatosan, hogy szokni kell, hogy ezt azért szoknia kell. Piri néni hóbortnak tekintette ezt az új arcot, próbálta megszokni, hogy új fia lett, vagyis ilyen felújított. Úgy gondolta, hogy 50 éves korára egy kicsit mindenki megöregül. Ő saját tapasztalataira alapozva elmondta volna a fiának, hogy a csoda – ha nem is érdeklődés hiányában – ezúttal is elmarad. És hogy akárhány ráncot és májfoltot tüntet el magáról, az is látszani fog az arcán, hogy hányat tüntetett el. De hát jól van, ha Géza így jobban érzi magát a bőrében, és rá tud nézni arra az alakra, aki a tükörben vigyorog, akkor ő ennek vénasszonyként tapsolni fog. Egyébként minden nap volt valami meglepetés, volt valami, amivel Gézát meglepte a teste. Ráadásul ezek soha nem kellemes meglepetések voltak. Észrevette, hogy lassabb lett játék közben, lassabban ultizott. Lassabban kezdett járni, lassabban csinált mindent. Időnként ismerkednie kellett a testével, beosztani az erejét, mert nem futotta mindenre. Furcsa volt megélnie, hogy egyre többet kell foglalkoznia azzal, hogy mit eszik, mennyit mozog, mikor iszik. Kezdett bizonyos rítusokat kialakítani, korábban volt a teste, és minden működött csak úgy magától benne, most meg napi 35 perc lassú futás és 25 perc intenzív torna kellett ahhoz, hogy valahogy formában tartsa magát. Idegesítette ez az örökös figyelem. Meg persze a műtétek, a plasztika. És nem volt megállás. Kicsit kopaszodott, oda kért hajbeültetést, majdnem teljesen megöszült, festette és dauerolta a haját. Korábban persze nevetett mindenkin, aki ilyesmit csinált férfi létére. Az apjának volt egy barátja, aki így ötven körül szintén dauerolta a haját, és valamennyire festette is. Mít ne mondjak, mókás volt. És most tessék ő is beállt a sorba. Lehet, hogy az orra is túl hegyes? Na, mindegy, esetleg majd kér igazítást. Addig is beleborzongott a reggeli tornákba, hogy mielőtt elkezdődne a nap itt strapálnia kell magát, izzadnia még reggeli előtt. Hegyemet a szobakerékpáron. Brr! Futás a futópádon. De még azelőtt felveszi a cipőjét, hogy bármit csinálna. Így kezdődik a nap. Aztán jöhet a fincsi proteinturmix. Fúj. Klassz kilátás nyílt a nappaliból, ott volt előtte a város, ha nagyon látni akarta az ember, akkor még a Parlament épülete is látszott. Neki mindig fura volt vörös csillag nélkül, úgy szokta meg. Mikor ideköltözött, napokig nézegette a háztetőket, a várat, a Gellért-hegyet, de sok időnek kellett eltelnie ahhoz, hogy egyszer csak rádöbbenjen, hogy a vörös csillag hiánya miatt olyan fura a sziluett. Bár voltaképpen nem tudta felidézni, hogy most ilyen messziről kellene-e látnia egyáltalán, ha még ott volna. Lehet, hogy csak képzelgés volt az egész. Nagy lendülettel kocogni kezdett, mintha ki akarna futni az utcára, magásra tekerte a futópádszebességét, és bekapcsolta a tévét. Ez is fura volt, hogy reggel tévézzen. De edzés közben időnként ezzel kötötte le magát. Volt, amikor gondolkozott, eltervezte a napot. De most

meg akarta nézni a tegnapi Tourt, mert már tartott a Tour de France, és júliusban ilyenkor mindig a versenyre koncentrált. De ez most sík szakasz volt, nem volt olyan érdekes, elkalandoztak a gondolatai.

1993 volt az első év, hogy Dórival együtt voltak, ez volt idáig az első és egyetlen év, amikor ott volt a Tour befutóján. Több szempontból is sorsfordító év volt ez. Géza akkoriban több mindent is megfordított, talán csak a Duna folyásirányát nem, de ha rajta múlik, akkor ma az is másfelé folyna.

Akkoriban Piri néni általában otthon üldögélt a legnagyobb munkaidőben, ilyenkor állandóan bagózott, mindenhol elszórta a hamut, otthonkát hordott, és valami borzalmas kismamacipőt viselt hozzá, aminek magas szára volt, de a sarka és az orra ki volt vágva, csak kék és fehér színben volt kapható. Különös volt ez, mert ha elhagyta a lakást, akkor mindig nagy gonddal öltözködött, sminkelt, minőségi koztűmöt vett fel, elegáns magassarkúval és divatos kiegészítőkkal. Többnyire Gucci-táskákat használt. És volt egy akkora Volvója, hogy alig bírt vele befordulni a sarkon hazafelé. Szóval házon kívül Piri néni igencsak adott a megjelenésre, de otthon elengedte magát, akkor is, ha dolgozott, vagy ott volt a titkárnője vagy a fia. Géza szinte csak hajcsavarakkal látta, papírok voltak az orra előtt, akkoriban feljárt hozzá egy titkárnő is, aki elegáns villanyírógépen írta a leveleket, gyártotta a dokumentumokat, vagy éppen faxolt. Piri néni cinkosan mosolyogva mondta, hogy remekül tud aláírni, és nem beszél sokat. Piri néni a rendszerváltás óta nem járt be semmiféle munkahelyre, otthonról intézett különös ügyeket, amikről Gézának eleinte fogalma sem volt. Amikor leszerelt a katonaságtól, igazi élmény volt, egy év rabszolgaság a nagybetűs élet helyett, elkezdte az egyetemet, egészen pontosan a közgazt, gazdasági informatikusnak tanult, mert valahogy érdekelte a számítógép, és a sokféle lehetőség, ami ezeknek a gépeknek a napi alkalmazásában rejlett; ezekről a lehetőségekről nem tudott valami sokat, amikor elkezdte az egyetemet, de Gézának jó fantáziája volt, és szerette volna a számítógépekben látni a jövőt. A szakirány egyébként is új volt. Volt, amit szinte a tanárral együtt tanultak. Az anyja hagyta különben élni, de bizonyos ügyekben neki kellett eljárnia. Ilyenkor megkövetelte tőle, hogy alpakaöltönyt hordjon, ez egyébként előnyös megjelenést kölcsönzött a vékony és magas fiúnak, aki egy-két év alatt bejáratos lett minden fontos helyre. Ehhez a lehető legpontosabban kellett követnie anyja utasításait, aki mint valami méhkirálynő gombolyította a szálakat otthonában. Géza gyorsan megtanulta, hogy nem szabad kérdeznie. Úgy gondolta, hogy egyelőre figyel, aztán majd kitanulja a dolgokat. Aztán majdnem otthagya az egyetemet, ahová főleg ultizni járt be, mert rájött, hogy az igazi tanulási lehetőséget egyáltalán nem az egyetemen kell keresnie, hanem otthon, és hogy az ő igazi mestere és beavatója éppen saját édesanyja lesz, akivel különben egész kamaszkorát végigharcolta és átveszekedte. Sokszor zengett tőlük az egész ház, annyira mondták. Mindenki elmenekült előlük. Aztán mire Géza egyetemista lett, megtanulta tisztelni az anyját, ami nem volt kevés, azok után, amin ők ketten keresztülmentek. Igazi szimbiózisban éltek, remekül kiegészítették egymást. Géza végül édesanyja könnyörgésére, miszerint kell egy diploma, fiam, nem hagyta abba az egyetemet, de lépésről lépésre kitanulta anyjától a pénzcsinálás valódi mesterségét.

Egy februári kedden randija lett volna Gézának. Elég különös hely és időpont volt megbeszélve. Dórival találkozott volna, és még nem tudták maguk sem, hogy ez egy igazi randi lesz, mert először fognak csókolódzni. 10-kor találkoztak volna a Ludwigban, fent a várban. Meg akarták nézni ezt az új kortárs gyűjteményt. Mert valahogy kiderült, hogy Géza még nem is látta, pedig már vagy két éve megnyílt. Dóri pedig, mint afféle igazi művészlélek, állandóan járt fel, mondván, hogy végre történik valami nálunk is. Szóval ez a később olyan nagyon is fontossá váló randi volt megbeszélve, amit Gézának most nagy hirtelen le kellett mondania. Vagyis csak kellett volna. Akkor még otthon lakott, bejött felkelteni az édesanyja, és megbízta egy munkával, amit éppen aznap 10-kor, vagyis mint kiderült, 10 óra kettőkor kellett teljesítenie. Géza könnyörgött, hogy ez most nem lesz jó, hogy pont 10-kor nem oké, nagyon nem oké, mert biztosan emlékszik Piri néni a gimiből Dórirra, na, most vele fog találkozni, és nem szívesen mondaná már le. És pont 10-kor találkoznak fent a várban, a Galériába mennek. Pontosabban a Ludwig Múzeumba, ahol még nem is járt. És Dóri meg fogja neki mutatni a kedvenc képeit. Anyja azonban hajthatatlan

volt. Már hozta is az egyik alpakaöltönyt. Géza rosszul volt, hogy még ez is. De nem volt mit tenni, felhívta Dórit, szerencsére még otthon volt, hogy egy kicsit késni fog, mert Piri néni közben megígérte, hogy az egész csak pár perc lesz, és utána oda megy, ahová akar. Csak van itt egy paksaméta, amit időben le kell adni. És nem lehet korábban sem, ezt csak 10 óra kettőkor tudja leadni. Géza vette az adást. Nyilván jönni fog egy infó, mondjuk, ami kell valami beadásához. Azért kell megvárni a majdnem 10 órát, mert akkor jár le a határidő. Az esetleges versenytársak leadják a saját pályázatukat. Milyen szerencse, hogy éppen egy régi ismerős a pályázat kiírója, aki még át fogja venni a dokumentumokat Gézától, akkor is, ha késik pár percet. Ugrásra készen várták otthon hárman a telefont. Csak az árat kellett beírni a szövegbe, Géza teljesen felöltözve figyelt az ajtónál, Piri néni keze a telefonon. A csöngetés után egyetlen számot mondott be neki egy ismeretlen. Piri néni számolt egy kicsit, aztán ő is mondott egy számot. Ez egyébként 6 millió forinttal volt kevesebb, annál a számnál, amit bemondtak neki. És Géza már futott is a papírokkal. Lent a sofőr járó motorral várta a Volvóban. Éppen elmúlt 10 pár perccel, amikor megérkezett. Időn túl, mégis átvették a dossziékat. Aztán jött az értékelés, és ki hitte volna, ők nyertek. Nem az övék volt a legjobb ajánlat, ám a különbség kisebb volt 10%-nál, és a szakmai pontrendszer Gézáék javára döntött. De amikor ez megtörtént, akkor Géza és Dóri már régiesen túl voltak az első csókon. Sőt.

A Tourban különben az volt a legjobb, hogy igazi verseny volt. Azért utálta Armstrongot is 1993-ban, mert meg akarta fosztani attól a hitétől, hogy ez tisztességes verseny. Hát – ugye – szóda vízzel nem lehet megnyerni ezeket a hegyi futamokat, vagy pláne a sprinteket. De úgy gondolta, hogyha mindenki, de mindenki tol valami szert, mert anélkül nem lehet, akkor az igazi különbség a nyertes és a vesztesek között mégis csak az, hogy ki a jobb biciklista. Mikor ezt így megmagyarázta magának, akkor attól kezdve megint tudott tiszta erőbedobással szurkolni. Jó ez a Kapucsínó! És ez a véleménye kitarított aztán már sokáig. Még 2019-ben is ezt mondogatta, amikor látta azt a kolumbiai gyereket, na hogy is hívják?, a tévében. Jaj, ezek a nevek!

Aztán megvettek valami böszme agrárgyárat. Az végtelen történet volt. Vastagon nyereséges cég volt, Piri néninek először el kellett érnie, hogy egyáltalán felkerüljön a privatizációs listára. Ehhez először veszteségesse kellett tenni az amúgy milliárdos pluszban lévő céget. Nem volt egyszerű. De sikerült különösen kedvezőtlen hiteleket felvetetni velük, pár év múlva adósságban úszott az egész. A cég akkora felvásárlója volt különben a magyar agrártermékeknek, hogy a fél ország nekik adta el a napraforgót például. A privatizáció után már egy kicsit olcsóbb lett a felvásárlás, így aztán csődbe ment a fél ország pár éven belül. Akkor kezdtek el nőni a parlagföldek. Nehéz volt a német vásárlóval megértetni, hogy neki miért volna jó, ha megvásárolna egy ilyen veszteséges céget. De idővel rájöttek, hogy megnyit tudnak spórolni azon, ha csökkentik a felvásárlási árakat. Csökkentették. Így gyorsan befolyt az a pénz, amit a vásárlásra költöttek. És Géza is megkapta élete első 10 százalékát. Géza egyszerre volt a nyugati vevő és az eladó magyar állam tanácsadója. Lényegében önmagának tett ajánlatot. De ezt szerette. És mindig elfogadta.

A legegyszerűbb különben az ingatlanspekuláció volt. Ehhez is kellett egy kis gátlatlanság, de amúgy pofonegyszerű volt. Ha Miskolcon, Egerben, Szolnokon, Győrben vagy Pécsen valaki új gyárat akart létesíteni, igen, Debrecen vagy Kecskemétet is mondhattam volna, akkor az illető cég megkereste az önkormányzatot, az rendelkezésre bocsátotta a megfelelő területet. Ezeket a földeket fel kellett vásárolni olcsón, belterületté kellett minősíteni, és úgy lehetett eladni a messziről jött embereknek drágán, akik érdekes módon mindig tudták, hogy Piri nénit kell keresni, és hogy ő majd intézi a papírmunkát az önkormányzattal. Ennek egyébként messzire nyúló, a magyar történelemben rejtőző gyökerei voltak, hiszen a kiegyezés korában ilyen elvek alapján fektették le a magyarországi vasútvonalakat, mint azt Géza megtanulta az egyetemen.

A tárgyalásokon különben keménynek kellett lennie Gézának. Ez eleinte nehezen ment, nem is annyira a hazudozás és törleszkedés miatt, hanem az állandó alakoskodás volt a terhére. Kiderült, hogy el kell játszania egy olyan személyiséget, aki egyáltalán nem ő. Aztán 30 év alatt se bírta levakarni magáról ezt az álarcot. Egy idő múlva már abban sem volt biz-

tos, hogy neki magának valójában van-e másik identitása, vagy ő valójában azonossá vált ezzel az agresszív majommal, akit ez a sajátos üzleti jelenlét megkövetelt tőle.

Egyszer éppen loholt valahová, nem igaz, mindig rohant, állandóan késésben volt, és ez különösen feszültté tette. Vezetés közben mutogatott és kiabált. Dóri nem is értette. Inkább be sem ült mellé. Azt mondta, hogy majd inkább vezet ő, mert ezt nem lehet kibírni. Hogy Géza egy beteg állat. Hát ez azért szöveget ütött Géza fejébe. Nem akart beteg állat lenni, és azt különösen nem akarta, hogy Dóri annak lássa. Átadta szépen neki a volánt, és ilyenkor már nem volt vele baj. Egyszer két tárgyalás között majdnem elüttött egy nőt, aki a zebrán ment át három kisgyerekekkel. Két sáv volt, előtte egy furgon megállt, hogy átengedje a családot. Géza a furgon mögött ment a belső sávban. Sűrű káromkodások között hirtelen sávot váltott, kiment a külsőbe, onnét akarta megelőzni a seggfej furgonost, aki dudált közben, hogy Géza vigyázzon. Valami csodálatos véletlen megakadályozta a balesetet, és Géza elsuhant a család előtt a zebrán. Hú, ez meleg volt! Aztán volt, hogy ledudált autót, ha bevágtak elé, és szerinte feltartották. Ilyenkor kielőzött, mellettük ment egy darabig és mutogatott. És nem volt benne semmi szégyenérzet. Nem gondolta, hogy rosszul csinál valamit. Volt, hogy volt ilyenkor egy kis oktatófék is, beállt eléjük, és hirtelen fékezett. Ezekkel a kalandokkal persze nem dicsekedett el Dórinak, aki egészen biztosan ott hagyta volna, ha kiderülnek ezek a disznóságok. De nem derültek. Amikor szóba került, hogy járjon Géza inkább sofőrrel, akkor ezt azzal hátrította el, hogy az nem volna jó, ha valaki hivatásból tudná, hogy merre jár és kivel találkozik. Mert volt erre már példa korábban, és az neki nagyon nem jött be.

Az üzleti világ is hamarosan megismerte Gézát, és a vendéglátóhelyek is, ahol gyakran találkozott az üzletfeleivel. A nagymellű és vonzó pincérnőket szerette megdobálni galacsinnal, hogy felhívja magára a figyelmüket. Pincérnőkkel flörtölni Géza szerint nem tartozott a megcsalás kategóriájába. Szeretett tojást reggelizni, és ha nem hoztak neki, akkor hangos kakaskukorékolásba kezdett. Mázli, hogy Dórinak erről nem volt tudomása. De vajon tényleg így volt ez? Hihető, hogy éveken keresztül együtt élsz valakivel, és akkor éppen a másik legidegesítőbb szokásaival ne volnál tisztában? Ilyen tökéletesen megjátszotta volna magát Géza Dóri előtt? Vagy Dóri talán nem is akart olyan sokat tudni Gézának erről a sötét oldaláról? Vajon elég volt neki, hogy a másik az ő jelenlétében legalább moderálja magát?

Dóri nem foglalkozott a pénzzel. De csak azért volt ez így, mert Géza mellett megszokta, hogy pénz az speciel van. És Dóri nem nagyon firtatta, hogy honnan van ez a sok pénz. Egyszerűen elvette, amire szüksége volt. És, őszintén szólva, nagyon tetszett neki Géza láthatatlan segítsége. Géza úgy tudott jelen lenni Dóri életének sorsdöntő pillanataiban, hogy közben a maga fizikai valójában egyáltalán nem volt ott, mégis egyengette Dóri útját a háttérből. Dóri ezt szó nélkül elfogadta, a hódolat jelének tekintette, és élvezte. Megnyíltak előtte a kiállítótermek, a fontos mesterek műhelyei. És olyan emberek dicsérték a munkáit, akiket a szakma megvesztegethetetlennek tartott. Dóri fürdött a sikerben.

Gézában lobogott a versenyszellem. Amint elhatározták, hogy kimennek a Tour befutójára az őrszellemmel, vagyis nemcsak a befutóra, hanem az utolsó négy napra, akkor elhatározták azt is, hogy ezt a Tourt addig is pontosan követik itthonról. Tudni fogják, hogy ki vezet, és viseli a sárga trikót, ki a legjobb hegyimenő, ki nyeri az időfutamokat. Dóri lerajzolta az útvonalat, és kiterítette a dohányzóasztalra a nappaliban. Ami akkor még valóban dohányzási célokra szolgált, hiszen Piri néni láncdohányos volt. Előbb-utóbb mindent kiégetett, kiégette ezt a papírt is több helyen. Dóri lelkesen ismertette a fogalmakat, hát ugye, az apja miatt sok mindent tudott a versenyről, amit a többiek nem. Az órs pedig mindennap eljött, hogy megbeszéljék, hol tart a verseny. Dóri elmondta, hogy itt minden a trikókról szól. Nem vallotta volna be Gézának a világ minden kincséért sem, de őt legalább annyira érdekelték a tájak a háttérben, a csodaszép provanszál kisvárosok, vagy éppen a Pireneusok meredélyei. De a legjobban az emberek érdekelték, hogy kik azok, akik egész álló nap várják a peletont, figyelem szakszavak!, és biztatják a versenyzőket, együtt futnak velük pár métert, kiabálnak és zászlókat lobogtatnak. Volt olyan, akit majdnem elgázolt egy kerékpár. De volt olyan is, hogy a tömegből kinyúlt egy kar vagy egy láb, és ellökte a biciklistát. Iszonyatos esés lett belőle; volt, hogy több tucat versenyző is elesett. Dóri utálta a motorosokat, akik ott hajtanak a versenyzők között, és időnként még akadályozzák is őket. El-

magyarázta, hogy mi az, hogy kitörés, kik a szökevények. Hogy mikor alakul ki grupetto, hogy éppen most ki csatlakozik a grupettóhoz. És hogy milyen az, amikor egy csapat segíti az egyik nagymenőt. Hogy pontosan miben is segítenek neki. Mert egyedül nem lehet ám nyerni. Dóri türelmesen felelt Géza és a többiek kérdéseire, de valójában minden válaszan érződött, hogy igazán ezt csak testközelből lehet érteni. Itt volt egy kis ellentmondás, mert korábban még ő sem volt soha kint a Touron, sőt, még csak kerékpárversenyen sem általában, és mégis tudta, hogy mit kell érezni, hogy mi a válasz. Az durva volt, amikor az egyik srác megbukott technikai doppingon. Szóval elesett, ott volt mellette a biciklijé, és a kerek meg csak járt tovább körbe-körbe. Géza szerint ötletes kis motor volt beszerelve, olyan pici, mint a kisujja. De az meg hogy lehet? Az mit tud segíteni? Az az igazság Géza szerint, hogy egy hegyen felfelé minden apró rásegítés jól jön. Még egy ilyen pici is. Ezeket a kaptatókat nem lehet kibírni. Csak ez a csóka bolond volt, mert estében még ki kellett volna kapcsolnia a motort. Hülye volt. De gyáva népnek nincs hazája. Csak magának köszönheti, hogy lebukott. Ha már csal az ember, akkor ügyesnek kell ám lenni. Ezt a hülye mondatát különben a bátyjától tanulta meg Géza. Gábor szerette osztani, mint kicsit modorosan mondogatta, az *eszét*, úgy tartotta, hogy az ügyeskedés messze nem elég. Az primitív. De itt abbahagyta Géza a szövegelést, mert Dóri egyre furcsábban nézett rá, mert Gábort sosem látta Gézáéknál, legfeljebb egy fogkefe vagy pulcsi került elő, amiről azt mondták, hogy hát ez a Gábor cucca, itt felejtette. Dóri szerint talán nem is létezett semmiféle Gábor. Csak valami mesebeli herceg, aki klipszet szerel a biciklikre.

2019 tavaszán a tévé egyenes adásban közvetítette, hogy leég a Notre-Dame. Géza valószínűleg meg volt rendülve. Ej, hát hogy múlik el a világ dicsősége! Egy rossz helyen eldobott csikk. Ennyin múlik az élet. A laptopján napokig nézegette a templomot 3D-ben. És azon merengett, hogy ez akkor most van, vagy nincs. Hogy a kép, amit lát, az igazi-e. Ha most megcsinálja Dóri avatárját, és beszél vele, megfogja a kezét, akkor valóban Dórival beszél? Mi az, hogy igazi? Vagy mi az, hogy élő?

1993. július 22-én érkeztek meg Párizsba. Először ketten jöttek, ők voltak az előőr, hihi, a többieknek csak másnapra sikerült jegyet venni. De jó is volt ez így, mert legalább nyugodtan meg tudták ünnepelni Géza születésnapját kettesben. Igazi ajándék volt, hogy Chiappucci megnyerte aznap az utolsó hegyi szakaszt. Így aztán nem bántódtak, hogy nem ő lett a hegyek királya, hanem Rominger, a dán hegyimenő. A város, a bumlizás volt voltaképpen az ajándék, Géza nem volt itt korábban. Dóri viszont most volt itt harmadszor, elhatározták, hogy úgy járják be a várost, hogy nem használnak se térképet, se útikönyvet, csak Dóri emlékei után mennek. Egyszer csak valahogy kikötöttek a Notre-Dame előtt, ők sem értették egészen, hogy hogy kerültek oda. Dugig volt emberekkel a környék, csordákban özönlöttek a turisták. A helyiek pedig rájuk sem hederítettek. Nekik ez volt a természetes közegük, megszokták, hogy a Notre-Dame itt lakik mellettük. Valahogy tették a dolgukat, randevúztak, dolgoztak, tolvajkodtak és kiabáltak, ahogy mindig. Konnektort fúrtak a XII. századba. Nem dísz volt, használták. A székesegyház a maga tömegével és pompájával lenyűgözte a fiatal párt. Annyira tetszett nekik, amit láttak, hogy abba se hagyták a csokolódzást. Géza tényleg jó volt a csókban. Szóhoz sem jutottak. Ezt Dóri is elismerően nyugtázta. Meglepően nagy tér volt a templom előtt. Zsúfolásig megtelt mindenféle emberekkel. Gézát nyomasztotta a tömeg. Szeretett volna kikeveredni egy csendesebb helyre. De egyelőre nem lehetett, bent is ilyen nyüzsgés volt, aztán amikor továbbstáztak, akkor a kisebb utcákban is. De jó születésnap volt. Aki nyugalomra vágyik, az ne pont Párizsba menjen.

Gézának ez a kicsit nyugtalanító emlék jutott az eszébe, amikor látta leégni a tévében a katedrális. Megnézte a Facebookot. Ott is közvetítették a lángokat. Ahogy leomlik a huszártorony. Vagy azt már valamelyik hírportálon látta?

Volt még egy tűz Géza életében, amikor minden odalett, amiért dolgozott. A személyes veszteség mellett különösen fájó volt, hogy elvesztek a privatizációs papírok, amiket éppen be kellett volna mutatni az ügyészségnek. Vagy az adóhatóságnak? Géza nem is tudta pontosan. Meg volt rendülve. Elveszett Dórival minden közös képük. Dóri munkái, vagy inkább a munkáinak a tervei, skiccek, feljegyzések, vázlatfüzetek. Amikor kiszállt a hatóság (kik lehettek?), hogy megmentsék, ami még menthető az iratokból, akkor csak azt tudták

megállapítani, hogy a lakás teljesen kiégett. Talán egy rosszul elotlott csikk okozta ezt a tüzet is. Géza egész könyvtára megsemmisült. Volt olyan könyv, amit már nem is tudott pótolni, örökre elveszett. Luca egyáltalán nem csodálkozott, hogy Géza nem cigarettázik, pedig nem is hallotta Géza apjának sorsát, aki a fia keze között halt meg tüdőrákban. Bár Géza jobban szerette azt a verziót mesélni, hogy a titkárnőjével lelécelt Amerikába. Most Miami-ban él, sound designer, és fiatal zenekarok első lemezét adja ki. Pedig itthon mindenki úgy tudta, hogy botfüle van. De Amerika a csodák földje, ott minden megtörténhet. Állítólag 1979-ben kezdődött Géza apja életének B oldala. Mindenki tudta, hogy ez hazugság, hogy Géza apja valójában a rendőrségen dolgozott, vagy valami hasonló bizalmi helyen, és pártvonalon futott, amíg el nem vitte a rák. Róla sem maradt fénykép. Pedig Luca szívesen megnézett volna magának egy ilyen kiköpött pártállami gazembert. Egy ilyen Kádár kutyáját. De hát nem lehetett.

Az ügyészség különben a Moptoért és a PODRA miatt keresett Gézáékon privatizációs papírokat. A Moptoért Kiskundorozsma homokján dolgozott, egy hatalmas kombinát önálló gyáregysége volt. Géza a korábbi városi párttitkárral együtt privatizálta. A párttitkár hozta a fülest, hogy ennyiért eladó a cég, de persze nem volt pénze neki magának megvenni. Pénze különben Gézának sem volt, de ő, vagyis Piri néni ismert olyanokat, akiknek viszont igen. Vagyis a bankjuknak. Ők adtak jó pénzért hitelt Gézának, aki megvette a Moptoértet fillérékért. A vállalat bankszámláján több pénz volt, mint a kifizetett vételár. Ebből kamatostul kifizették a bankot, aztán a párttitkár kivásárolta Gézát. Sajnos Gézáék könyvelést vezettek arról, hogy ki mennyi pénzt kapott az állami vagyonkezelőnél. Ez semisült meg a tüzesetnél. A PODRA-nál, ez egy kiskereskedelmi hálózat volt 1200 bolttal országszerte, a menedzsment először csődbe vitte a céget, aztán megvették egy forintért. És utána milliókért eladták az egyes egységeket. Itt Géza nem kaszált olyan sokat, csak tanácsadásért kapott 10 százalékot az egyes egységek eladása után, mert az egyforintos vételár meghatározásában volt némi szerepe.

Géza különben kezdte megszeretni a tárgyalásokat. Először mindig fel kellett mérni a fogadókészséget, hogy mennyire nyitott az adott illető az alternatív megoldások iránt. Igényelt ez a munka egy kis előzetes tájékozódást. Volt, akinek a család volt a mindene, őt esetleg egzotikus helyre vitte nyaralni. Az egészen szemérmeseknél ehhez kellett egy külön szakmai konferenciát is szervezni. Aztán volt, aki épp ellenkezőleg, hajtotta a nőket, és mindenáron prostikat akart, ezeket jacht várta Triesztben, szakemberekből álló személyzettel. Volt, aki egyszerűen pénzt akart. Ilyenkor, aki százalékot kapott, az nem lefelé vitte az árakat, hanem fölfelé. Ez először nagyon meglepő volt. Készpénzben kellett azonnal fizetni. Gézát kicsit aggasztotta, hogy ezért mindig óriási mennyiségű készpénzt hordott a táskájában. Apró dobozokban volt bekészítve a pénz. Ráadásul külön gondot jelentett az így svarcban kifizetett pénz eltüntetése a vállalati büdzséből. Általában számlákat kellett venni hozzá, ez sem volt azért egyszerű. Esetleg ilyen számlák is eléghettek különben abban a bizonyos lakástűzben. De a legjobb rész az volt, amikor még nem lehetett tudni, hogyan kell megvenni az adott embert. Géza tapasztalatai szerint különben mindig mindenki megvehető, csak érteni kellett a finom jelzések dekódolásához. Volt olyan partner, aki segítőkész volt. Felírta a szalvétára, hogy 10%. Vagy elmesélte, hogy a felesége imádja Naurut, de ott már sokszor voltak. Most talán Kubába vágyik. Egy másik viszont két, ráadásul szőke nővel akart édes hármast. Őt egyébként utána meg is kellett hallgatni, hogy mennyire jó volt, és milyen különleges volt. De voltak nehéz esetek. Őket valószínűleg már más érdekcsoportok megkeresték. És ilyenkor kellett tudni érteni, hogy itt most nem lesz üzlet. Ilyenkor már nem lehetett rálicitálni a másikra, valahogy úgy működött a rendszer, hogy ilyenkor már nem előztek be. Pont mint a Touron. Géza sokáig nem értette pontosan, hogy miért nem támadják az utolsó napon azt, aki az összetettben vezet. Egyszerűen ez volt a szokás. Nem írta le senki, de tiszteletben tartották még a legagresszívabb menők is. Gézának azért is volt nehéz dolga, mert ezeket a szabályokat magától kellett megtanulnia, ilyen tárgyalásvezetést nem tanítottak a közgázon. És mi tagadás, Gézának valahogy ment ez a dekódolás, gond nélkül levette a jeleket. Senki nem értette, hogy miért vagy mitől megy, valahogy kitanulta, hogy mennek ezek a dolgok. Ráértett. És attól kezdve nagyon kezdett

menni a biznisz. Piri néni még aláírta a legmocskosabb szerződéseket, aztán '94-95 tájé-
kán visszavonult. Vagyis nem egészen, de majdnem.

Géza fülében misztikusan csengtek az olyan szavak, mint Sacré-Cœur és Père-Lachaise. Egy árva kukkot nem értett ezekből az elnevezésekből, de olyan dallamosak voltak, és Dóri olyan látható odaadással ejtette ki őket a száján, hogy Géza már csak ezért is elkezdte imádni őket. A Père-Lachaise különben az ő ötlete volt, Hajnóczy Péter emlékére mindenképpen el akart menni La Fontaine úr sírjához. Ezt különben meg is tették. Jó nagy szarkofágja van! Valami fura emelvényen áll, mintha feltartaná a magasba. Aztán, ha már ott voltak, kóboroltak egy kicsit találomra. Jim Morrison. Chopin. Balzac. Molière. Apollinaire. Dóri teljesen ki volt akadva, hogy minek élni, ha egyszer az igazán jó fejek, már mind halottak?

Aztán egész nap csak mentek, mint akit üznek. Járták a várost, aznap nem akartak múzeumba menni, úgy tervezték, hogy azt majd a többiekkel pénteken és talán szombaton csinálják. Mindig visszaértek a folyóhoz, kicsit sétáltak az alsó rakparton, bár ott is sok volt a kocsis, és nagy volt a forgalom, aztán elvesztek a kis utcákban. A Notre-Dame mellett ismert Dóri egy könyvesboltot, Géza tiltakozott, mondván, hogy egy árva kukkot sem tud franciául, mit keresne ő egy könyvesboltban. De Dóri azt mondta, hogy most ő vezet, csak hallgasson rá. A bolt portálja is elragadó volt, de belülről teljesen lenyűgözte Gézát a hangulat. Ez volt a Shakespeare and Company. Csak angol nyelvű könyveket tartottak, és bent egyszerűen mindenhol könyv volt. Dóri először Hemingway miatt járt itt, bár az a bolt, amiről az amerikai író írt, valójában egy másik üzlet volt, de ez most mindegy. Szóval Hemingway olyan derűvel írt erről a könyvesboltról, hogy Dóri mindenképpen látni akarta. És szinte azonnal az egyik kedvenc helye lett Párizsban. Elizabeth Barrett Browning szonettjeit olvasták, és végtelenül lelkesek voltak.

Gézának, ha később Dórirra gondolt, akkor sokszor ez a könyvesbolti kép jutott az eszébe, ahogy csillog a szeme, és szonettet olvas. *Portugál szonettek*. Portugáliába is el kellene menni, akkor fogadkoztak, hogy majd elmennek együtt. És fadót hallgatnak lehetetlenül apró bárókban. De megnézik a Yellowstone-t is Amerikában, mert azt muszáj látni az embernek egyszer ebben az életben, annyira szép. Aztán nem jutottak már el se Lisszabonba, se Amerikába. Géza valami félreértés okán egyfolytában dolgozott, Dóri meg hagyta az egészet a pokolba, mondván, hogy még rengeteg idejük van. Géza rettentően sajnálta, hogy ezt ennyire elsúrta. De visszamenőleg sehogyan sem tudta jóvátenni a dolgot. Sajnálta.

A munka különben pompásan ment. Géza ráérzett a machinációk ízére, szerette, hogy mások fölébe tud kerekedni, szerette érezni, hogy hatalma van mások felett. Imádtá mámort, ami ezzel járt. Tisztára olyan volt, mintha befűvezett volna. Ezt a különleges mámort különben először katonaként látta a tizedese arcán. A tizedes egyáltalán nem volt rossz ember, egyszerű parasztfiú volt. Neki másfél évet kellett lehúznia, Gézának csak 12 hónapot. Legfőképpen azzal töltötte az idejét, hogy pödörte a bajuszát. Tudta, hogy kint soha többet nem lesz ideje arra, hogy egész álló nap a bajuszával foglalkozzon, így a sorkatonai szolgáltatának minden percét a bajuszápolásnak szentelte. El is érte, hogy szépen pödörött, kitűnő ívben kanyarodó bajsza legyen, ami egyébiránt méltó volt a magyar katonai hagyományokhoz. Ő volt a rajparancsok, és amikor a bajuszpödöréssel kapcsolatos kötelezettségei engedték, akkor szerette ugráltatni az embereit, különösen a táposokat (leendő egyetemistákat), amilyen Géza is volt. Hegyi kiképzésen ott állt a tizedes elvtárs a gödör tetején, a raj teljes menetfelszerelésben és gázálarcban ugrált be a gödörbe, ki a gödörből, aszerint, hogy éppen mikor volt harckocsitámadás. És akkor Géza észrevette ezt a semmivel össze nem téveszthető arckifejezést, amiben tükröződött a mások feletti hatalom. Kiült az arcára. Na, ugyanezt a kiülést vette Géza észre a saját arcán, miután a tárgyalások eljutottak egy bizonyos szakaszba. Bár ő a bajuszát nem tudta hozzá pödörni, de képzeletben annál inkább pödörte. A különleges minőségű élelmiszereket gyártó vállalatnál a korábbi párttitkár, egy bizonyos Varga R., aki különben egy egész kis besúgóhálózatot üzemeltetett a cégnél, megállapodott egy osztrák delikát ételeket forgalmazó vállalattal, hogy lepacsizzák egymás között a Ventrixet. Géza (vagy ez még Piri néni volt?) gondolt egy nagyot, és lenyúlta a boltot. Gyorsan megvásárolt néhány embert az igazgatótanácsban, kirúgatta Vargát, vagyonjegyekkel megvette az üzemi tanácsot és a dolgozókat. Lapátra tette az osztrákokat. Keresett egy belga befektetőt, aki letette a privatizációs pénzt, Géza maga lett időközben az elnök. Az

állam nem kapott egy fityinget sem, mert Géza kijárta, hogy a pénz maradjon a vállalatnál tartaléknak, öt év múlva szépen visszafizették a belgáknak. Géza meg felvette a sikerdíjat a sikeres privatizációért az államtól is, a belgáktól is, és zsebre tett még egy kevés pénzt a menedzsmenttel együtt. Amúgy a dolgozók lelkesek voltak, mert ők viszont kaptak vállalati részvényt, ennek viszonylag magas volt a névértéke, mondjuk, félmillió forint, amit aztán szépen vissza is vásároltak a lejárat után. Géza arca csak úgy ragyogott a büszkeségtől.

Jó pénzt lehetett keresni autók importján is. Vállalatoknak hoztak be új kocsikat, főleg azt a csepp alakú Opel-t, amit Szentgotthárdon is gyártottak.

Gézának persze megfordult a fejében, hogy Párizsban is megpróbál autógyártókkal tárgyalni, de látva Dóri lelkesedését, nem mert előhozakodni azzal, hogy dolgozna egy kicsit most is. Szerencsére. Mert így elmehetett a Saint-Severin templomba. Dóri úgy vitte el ide, mint a kedvenc gótikus templomába, ahol tényleg van valami szakralitás, nem csak turisták, mint a Notre-Dame-ban. Hihetetlen szerencsájuk volt, éppen koncertet adtak, Bach volt műsoron, Monteverdi és Charpentier. Szóhoz sem jutottak. És aztán a templom mellett a Quartier Latin egyszerre fényes és girbegurba utcáin andalogtak. Beültek egy bohémnak látszó helyre, hagymalevest és fokhagymás csigát ettek, mert valami nagyon franciát és könnyűt akartak enni, csak semmi allűr. Géza teljesen normális volt. Nem dobálta semmivel a pincérnőket. Nem kukorékolat az asztalnál. Saját maga rendelt saját magának. És kivételesen napokig nem akart semmit se venni. Jó volt, élvezte. Egyszerű panzióban laktak, direkt nem felvágós helyre mentek. Ez külön jólesett. Este még elővették a Tour térképét, és megnézték az asznapi összefoglalót. Arrébb tolták a zászlócskákat. Keresték a trikósokot. Igazi francia pezsgővel koccintottak Géza születésnapjára, de ez volt a legnagyobb luxus, amit megengedtek maguknak. Zsongott a fejük a lármás francia szavaktól, amiket nem értettek. És a sokféle élménytől, ami kavargott a fejükben. Piri néni kérte, hogy ha lehet, beszéljenek telefonon, de Géza nem hívta, most minek, úgyis mindjárt otthon lesznek.

Amúgy tisztára hihetetlen ez a Chiappucci! Most iszik éppen! Hogy megindul, te jó ég, hogy megy ez a fiú felfel! Mi lehet a vízében, hogy így megindult? Aztán meg semmi. Nem csinál semmit? Mire vár vajon? Arra vár, hogy vége legyen a versenynek. Már nem fog támadni. Most se sikerült. Esélyes volt, hogy nyerjen több évben is, aztán valahogy nem ment végül. Senki nem tudja, hogy miért. Vagy hogy min múlik ez. Valahogy volt egyénisége, ezt bírta benne Géza a legjobban. Persze, az már akkor eldőlt, hogy abban az évben sem ő fog nyerni, amikor kiutaztak. Mondjuk, az szép volt tőle, hogy legalább azt a hegyiszakaszt megnyerte, amikor Gézákék kiérkeztek, az tényleg szép születésnap meglepetés volt tőle, Géza örült is. Vagy az volt az olasz baja, hogy ő egyszerűen mást tankolt? Neki sem volt elég a szóda? Úgy hírlik, hogy a szóda erejével nem lehet felmenni az Alpok csúcsaira. És nem lehet síkvidéki szakaszokat nyerni. Ahhoz több kell.

Másnap megjött az őr, egy géppel jöttek, helyesek voltak. Jó volt így együtt látni őket. Még Sanyikát is sikerült rávenni, hogy eljőjön, ami nagy szó, mert sokáig nagyon ellenállt. Ő kudarcnak tekintette egész eddigi életét, ezért próbált leválni. De Dóri hívta, és nem tudott nemet mondani, biztos elkapta a romantika. A többiek bezzeg nem kéretek magukat, örültek, hogy jöhetnek. A piramisnál találkoztak, úgy volt, hogy rögtön bemennek a Louvre-ba, Bella komplett vezetéssel készült. Mindenáron el akarta hozni az új pasiját, bár az őr inkább Torstent akarta, mert már szinte tiszteletbeli tag volt, de ő viszont nem volt seholy, új embert pedig most nem akartak. Szegény Gabi se hozhatott senkit. Jutocsa pár lépéssel mindig kicsit lemaradt, mindig nézelődött valamerre. Senki nem merte megkérdezni tőle, hogy most éppen milyen vallást is követ, de ez rajta kívül nem is volt senki fontos. Sanyika lelkesen fényképezett. Vagy helyesebben mondva, lelkesen cipekedett, mert anyagi megfontolásokból mindig kevesebbet exponált, mint szeretett volna. Két gép volt a nyakában, de hozott fénymérőt, letámasztót és egy még nagyobb objektívet. Meg persze vakut. Diára fényképezett, hogy majd milyen jó lesz ezeket a képeket öregkorukban nézegetni. Hogy fognak nevetni, hogy milyenek voltak 1993 nyarán Párizsban. Senki nem hitte volna, hogy 30 év múlva nem lesz senkinek diavetítője, amin meg lehetne nézni ezeket a felvételeket. Pedig remek fotók készültek. Sanyika igazán értett a pillanathoz. Párizs valahogy mindegyikükből a legjobbat hozta ki. A vesszőparipáját mindenkinek sikerült otthon hagynia, és most egy hétvégére olyanok voltak, amilyenek mindig is kellett volna

lenniük. Ezért olyan nagy kár, hogy manapság már egyikük sem nézegeti ezeket a képeket, így aztán nem szembesülnek az ígérettel, amit fiatalon magukban hordoztak. Nem kellett nekik semmiféle fű vagy varázsszer ahhoz, hogy önmaguk legyenek, és nevetni tudjanak magukon és a világon. Mert állandóan nevettek, pedig nem voltak belőve, vagy nem voltak részegek. Mámorosak voltak Párizstól, a hirtelen támadt szabadságtól. Pár napra mindenki szabadságra ment az életéből. Klassz volt. Gabi alaposan megtervezett mindent, nem hagyott senkit lazsálni vagy andalogni. Aztán mondták neki, hogy ez így nem lesz jó, napi két óra múzeum elég, a többit majd megnézik máskor. Inkább szeretnének beszélgetni egymással, meg csak úgy bóklászni a városban. Nem volt sértődés a dologból, bóklásztak, beszélgettek. Mindenki kacagva túrta, hogy Sanyika fényképezze. Azért persze kérdezték Jutocsát, hogy Párizs megér-e egy misét. De Jutocsa jó fej volt, úgy döntött, hogy nem veszi zokon az élcelődést, ez itt Párizs, itt mindent lehet. És ha mindent lehet, akkor Bella is felhívta Torstent, aki el is jött volna talán, de a felesége bármelyik pillanatban szülhetett, szóval ő inkább vele maradt, bár sajnálta.

Párizs különös jelkép lett a szemükben. Azt kell megérteni, hogy ott akkor 1993-ban Párizs nem egyszerűen múzeumok halmazát jelentette nekik, de nem is magasztos, nagyon elméleti dolgokat. Valahogy a korlátlan lehetőségek tárháza volt a szemükben, úgy lehetett érezni, hogy kinyílt a világ. Hogy mindent lehet. Igen, az ő szemükben akkor Párizs volt az egész világ. A Tour és a befutó csak ürügy volt, hogy ott legyenek. Minden vonzotta őket, ami Párizsban volt. Nem biztos, hogy jártak a Bataclanban, mégis imádták, hogy van, és hogy akár elmehetnének egy koncertre. Teli szájjal nevettek a *Charlie Hebdo*n, pedig nem is értették egészen pontosan a szöveget, elvégre Bella nem tudott nekik mindent elmagyarázni. Mindent megtestesített ez a város, amit Kádár elvett tőlük. És tényleg le voltak nyűgözve attól, hogy ilyen van. És attól talán még inkább, hogy ezt nem veheti el tőlük senki, legalábbis akkortájt ezt hitték. Ha csak mondják ezt nekik, vagy elmesélik, hogy milyen a Nyugat, akkor talán nem is értették volna. Mert nem nagyon lehet szavakba önteni, hogy mi is az a szabadság. És ezért nem volt érthető a számukra korábban, hogy mi hiányzik, hogy mitől voltak megfosztva. Rájöttek, hogy az árubőség nem tévesztendő össze a szabadsággal, hogy valójában nem attól lesznek szabadok, hogy olvassák a *Charlie Hebdo*t vagy elmennek a Bataclanba, hanem attól, hogy ha akarják, olvashatják, vagy ha akarják, elmehetnek. Ezért volt a lehetőségek tárháza Párizs. Aztán, hogy ki mit látott, vagy ki mire volt hajlandó, az már más kérdés. De a szabadságnak ez a semmihez nem fogható mómora járta át őket, és ez erősebb volt bármilyen drognál. Szer nélkül lebegtek.

Jutocsa, aki mindig kereste az éppen üdvözítő hiteket, itt határozta el, hogy szabadkőműves lesz, megtanul franciául, és mindent tudni fog erről a zárt társaságról. Vonzották a titkok, a beavatás, a szertartás. És persze a jó társaság. Mintha így tartozhatna az elithez. És egyáltalán, tetszett neki ez az egész hókuszpókusz, ami rendet övezte. A többiek nevetve magyarázták neki, hogy rendben, de adjon időt magának, mert nem fog ez olyan gyorsan menni. Kontaktot még csak tudnak szerezni otthon, de hát a felvétel biztosan lassan megy. De olvasson, tájékozódjon, persze. És a franciatanulás is oké. Menjen el a Szabadkőműves Múzeumába, mert kiderült, hogy van ilyen is. Szívesen megnézett volna magának egy eredeti francia szabadkőművest, de a múzeumban nem voltak kitömve néhai szabadkőművesek. Vagy legalább beszélt volna valakivel, de sajnos ezt sem lehetett. Jutocsa a kőművesek jeleit és jelzéseit kereste és látta mindenhol. Ez már azért egy kicsit sok volt a jóból, de még a komolyabb nézeteltérések előtt elindultak haza, aztán pedig gyorsan feledésbe merült a projekt, Jutocsa idővel talált magának mást, amiért lelkesedhetett. Annyi maradt az ötletből, hogy otthon a fürdőt fekete-fehér rombuszokból rakatta ki. A beavottakra kacsintott, a többieknek azt mondta, hogy szeret sakkozni. Így lehet aprópénzre váltani a nagy és titkos vonzalmakat, efféle sakktáblákkal.

Gabi, a tervek nagymestere, jó darabig fuldoklott ebben a nagyon is spontán közegben. Nem értette, hogyha valakinek az életében itt a nagy lehetőség, hogy megismerje Párizst, és amúgy is csak pár napja van, akkor miért tölti az idejét léhaságokkal. A Tour befutója ilyen léhaság volt. Nem volt célszerű. Idegesítette, hogy pocskéba mennek a részletesen kidolgozott tervei. Ráadásul ő már volt Párizsban. És ki tudja, hogy mikor jutnak el ide legközelebb. Dühös volt, amikor kiderült, hogy Gézáék abszolút nem hajlandók sorban állni

a *Mona Lisáért*. Ők köszönik, de nem kérnek belőle, ha várni kell, hogy bejussanak a terembe. Majd máskor is eljönnek. Gabi élni akart a lehetőséggel. Mert hogy ez most adatik meg. De amikor kijöttek a Louvre-ból, eldobta a jegyzeteit, a terveket, a pontos címet, megértette, hogy itt most mindez fölösleges lesz. Magára erőltette azt a pózt, hogy ő is tud ám spontán lenni, és legnagyobb döbbenetére rajta ragadt ez az álarc, egész Párizsban hordta ezt a maskarát.

Esténként értékelték a Tour aznapi szakaszát. Rémuldöztek az eséseken. Furcsa volt, hogy miért mennek ilyen közel a motorosok, akik közvetítik a versenyt. Aggódtak, hogy a túlságosan is közelre merészkedő gyalogosok fellökik a versenyzőket. Csak nehogy elessen valaki! Géza lelkesen magyarázott, hogy mikor mit kell látniuk. Hogy hol vannak a szökevények, és miért sikerült vagy nem sikerült utolérni őket, bár az igazi szakértő apja miatt Dóri volt, de mosolyogva hagyta Gézát érvényesülni.

Géza a tévé előtt otthon felpolcolta a lábát 2019-ben, közeledett a befutó. Kinyitott egy sört, és vakargatta kicsit hegyes állát. Arra gondolt, hogy egy kicsit átszabatja azt is. Szúrta a kezét. Vagy az a borosta? Mindegy, akkor is. Úgy látta, hogy ez a kolumbiai gyerek érdekes, a Bernal. Rokonszenves volt. Meg a Peter Sagan. Bennük van valami egyéniség. A többiek tisztára, mint a gépek. Amikor Sagan kiállt, mert defektet kapott, és egyedül eredt a többiek után, az volt az igazán nagy szám! Kerülgette a szervizkocsikat. Hihetetlen kapaszkodás után, jó nem állt az élre, de legalább utolérte az élbolyt. Hát ilyet még nem látott a világ! Ő aztán nem adja fel. A Bernal meg elképesztően fiatal. Géza nem tudta elhinni, hogy valaki ennyire fiatalon ilyen hatalmas terhelést kibírjon. A többiek viszont... Számok, tekerés. Szám. Tekerés. Az is lehet, hogy Géza egy kicsit elunta a közvetítést, kényelem ide vagy oda. Élőben más volt.

Mert a várakozás, a feszültség ott a Diadalívnél, az nem volt semmihez sem fogható. Mindenki izgett-mozgott, de nagyon jókedvű volt. Vasárnap eljött a fő attrakció, várták a befutót. Már 11-re kimentek a Champs-Élysées-re, úgy képzelték, hogy a legjobb hely a Diadalív környékén volna. Nagy tolongás volt, hihetetlen tömeg. Sokféle ember gyűlt össze ott a legkülönbélebb helyekről. Olykor mintha magyar szavakat is lehetett volna hallani. Gabi és Bella még mindig nem értette, hogy mi a pláne ebben a befutóban, ha egyszer már minden eldőlt napokkal ezelőtt. Géza utálkozott a tömeg miatt. Örülten sokat kellett még várniuk. A régi befutók emlékére tablók voltak kirakva. Időtöltésül azokat nézegették egy darabig. Dóri megmutatta Gézának és a többieknek Anquetilt. Ő volt az egyik kedvence a nagy öregek közül. Már meghalt, még Gézák meg sem születtek, amikor időfutamokat nyert, de annyit, hogy úgy becézték, hogy Monsieur Chrono, gyomorrákja volt. Na, vajon miért? Annyira magával ragadó volt a hangulat, olyan nagy volt a lelkesedés, hogy mindenki elfelejtette a saját kis nyugóját, és átadta magát a pillanatnak. Rájöttek arra, hogy egyszerűen élvezniük kell az életet, hogy itt lehetnek. Közben nagy találgatás kezdődött a tömegben, hogy melyik versenyző milyen szert használhat, hogy ki hogyan doppingol, mert az biztos, hogy mindenki használ valamit. Nagy derűtség közepette megjegyezte valaki, hogy hát a szóda erejével nem lehet ám feljutni a hegyek tetejére. Gézának ismerős volt a hang, de nem tudta, honnan. A Merényiék. Sanyika állítólag látta nem messzire innét Merényiéket. Egy utca sarkán árultak szódát egy átalakított lakókocsiból. Juss a csúcsra a szóda erejével! Ez volt az üzleti szlogenjük. Egy gyönyörű nő kacsintott hozzá a képen. És még az volt a büfékocsi falára írva, hogy hungarikum. Ja, ja, a csúcsra a „szóda” erejével. ■ ■ ■

Mohácsi Árpád (1966) magyar–portugál–német szakon végzett az ELTE-n, verseket és színpadi műveket ír, műfordító. A Szépirók Társaságának tagja. Kötetei a Kalligramnál: Fernando Pessoa: *Portugál tenger. Válogatott versek* (2008); Gottfried Benn: *Kígyóból a kanyar* (2013); Hannibál búcsúja (2015).